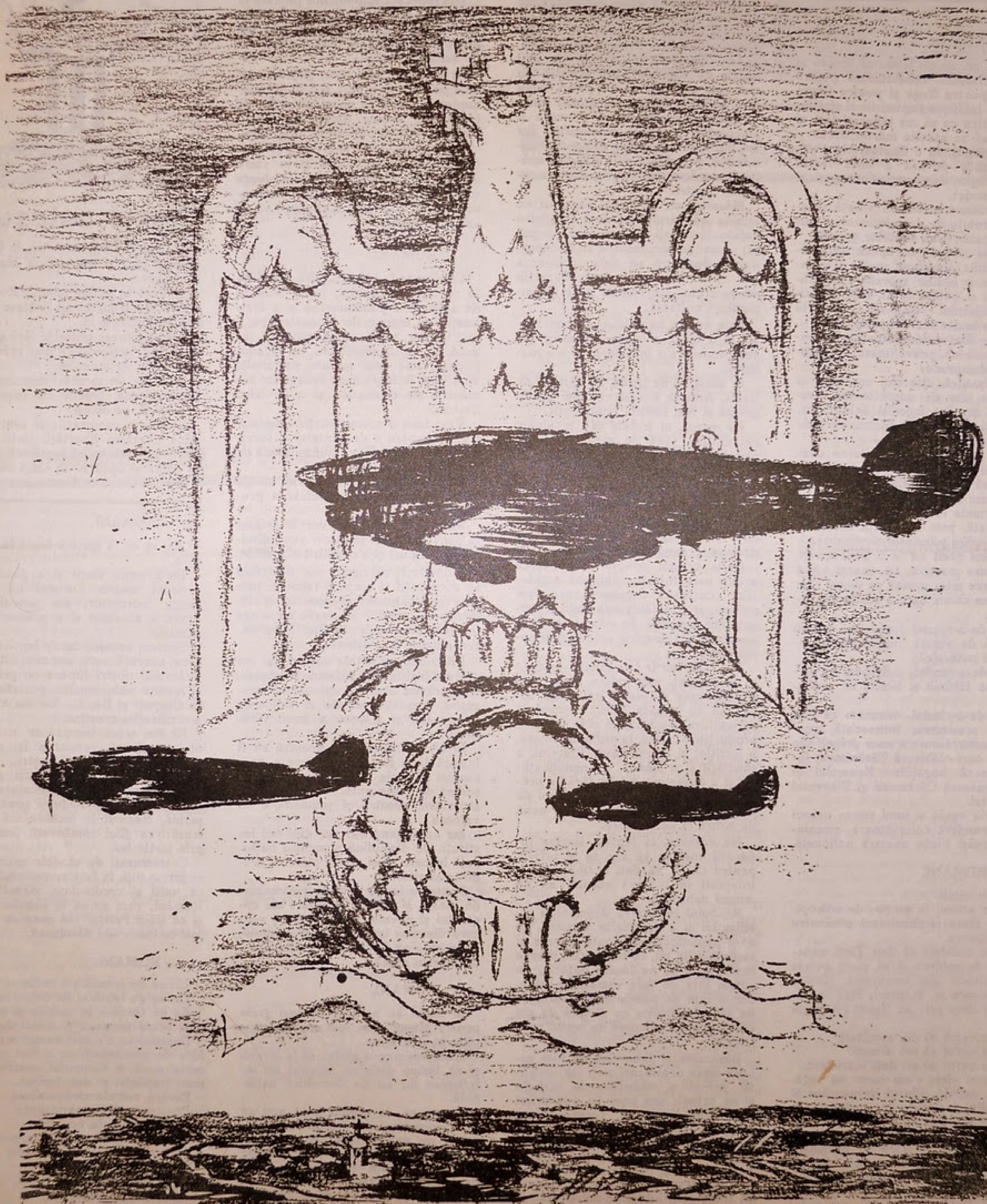
SENTINELA

ANUL II, Nr. 39
14 Septemvrie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Patria încununează eroismul sburătorilor noştri

După cum pe întinsele câmpii ale Ucrainei, camarazii români şi germani luptă cot la cot pentru înfrângerea bolşevismului — tot aşa şi în văzduhul luminos sburătorii români — aripă lângă aripă cu aviatorii germani — se întrec în cele mai îndrăsneţe atacuri aeriene. Comunicatele de pe front ne aduc din zi în zi tot mai numeroase ştiri despre eroismul sburătorilor noştri. Astfel gloria aripilor româneşti se înscrie în istoria sfântului războî contra păgânismului, cu litere de aur.

Aviaţia românească a sprijinit cu mare succes atacurile trupelor, contribuind astfel la victorie. Glorie şi recunoştinţă se cuvine eroilor aviatori care au înălţat vitejia românească pe cele mai înalte culmi.

„Sentinela"

După un an de guvernare

Proclamaţia d-lui Mareşal Antonescu către Ţară

ROMÂNI,

După un an de trudnică muncă şi de zbuciumare credincioasă pentru Neam, pentru Rege şi pentru Dreptate, vă înfăţişez împlinirile şi strădania, pentru ca să mă judecaţi toţi, şi Istoria să ne asculte mărturisirea.

Am primit, la 6 Septemvrie 1940, zbuciumata povară a unui Neam frânt, singur, desonorat, desorganizat şi descurajat.

Temeliile noastre de vieaţă fuseseră zdrobite de descompunerea morală şi prăbuşirea sfintelor graniţe.

In plin războiu european, fără niciun sprijin din afară, umilit şi neînţeles, cu o ordine morală care frământase şi pătase totul, dela rădăcinile sufletului românesc, până la treptele inalte ale Tronului;

Cu un Stat desorganizat de o conducere silnică, prăvălitoare de drepturi şi demnitate;

Cu finanţele Statului secătuite şi pierdute, dar cu zdrobitoarea prezenţă a fraţilor izgoniţi dela vetre, săraci şi umiliţi, prin pierderea teritoriilor;

Cu o ordine politică internă descompusă de valurile vrajbei şi tiraniei, fără putinţa aflării unei stânci de reazem naţional;

Cu armata umilită de o înfrângere nemeritată, prin neputinţa ostaşului de a-şi apăra pământul şi onoarea;

Aşa am găsit eu la 6 Septemvrie 1940 Ţara noastră, în ceasul când Dumnezeu mi-a aşezat pe umeri răspunderea chinuitoare a destinului românesc.

Ani de-a-rândul luptasem pentru temeiul de vieaţă naţională, sănătoasă şi puternică;

Ani de-a-rândul, strigasem că Armata se fărâmă şi Statul se prăbuşeşte;

Ani de-a-rândul, văzusem că Naţiunea presimţea, intunecată, scadenţa neiertătoare a unor greşeli din trecut, care slăbiseră Ţărănimea, înstrăinaseră bogăţiile Neamului şi descurajaseră Cărturarii şi Tineretul Neamului.

Păcate vechi şi noui sunau ceasul de răspundere neiertătoare, ameninţând însăşi fiinţa noastră naţională.

ROMÂNI,

Să nu uitaţi.

Eram atunci la un pas de cotropirea în afară şi zbuciumul dinăuntru era sfâşietor.

M'am străduit să dau Ţării onoarea şi dezrobirea şi să şterg petele neiertătoare ale trecutului, fiindcă fără onoare şi drepturi, fără încredere şi dreptate, un Neam nu poate trăi.

V'am cerut să mă ascultaţi.

V'am cerut să mă urmaţi.

V'am cerut să-mi daţi încredere.

Şi, mai ales, v'am cerut să regăsiţi în suflete viforul drepturilor şi al credinţei strămoşilor, mândria de români şi onoarea de a aduce Patriei tot ceea ce inima şi trupul românesc este în stare să dăruiască prin credinţă, prin muncă şi prin jertfă, pentru Neam şi pentru Rege.

Rezemat pe această încredere, pe acest suflet nou al Ţării, am putut să ţes iarăşi firele soartei noastre de peste graniţe, legând România printr'o alianţă demnă cu Germania, Italia şi Japonia, care putea să ne asigure nu numai liniştea apărându-ne de cotropirea rusă şi bolşevică, dar avea să ne aducă reimplinirea sfintelor noastre drepturi.

I-am dat alianţei fidelitatea unui Neam, care vrea să-şi păstreze onoarea şi pământul.

De atunci am primit înţelegerea marelui Popor German şi a Poporului Italian, sprijinul statornic şi curat al Führerului Cancelar Adolf Hitler, şi darul de sânge al soldatului german care a luptat pe pământul românesc, umăr la umăr, pentru desrobire şi pentru civilizaţie.

Am spus numai atunci, când am încheiat această alianţă, temelie de drepturi şi dreptate, că nu trădez nimic din ce este românesc şi că lupt pentru înălţarea demnităţii noastre.

Azi, Români, puteţi să vă daţi seama cu toţii că Ţara noastră nu mai este singură, că am putut salva prin această alianţă, nu numai fiinţa teritoriului nostru frânt, pe care îl ameninţau hoardele comuniste, dar am putut să desrobesc pământuri româneşti, prin lupta dela Răsărit, spălându-ne desonoarea prin sângele ostaşilor noştri.

Măsuraţi cu un cuget curat şi cu lumina adevărului această împlinire naţională şi daţi-vă seama că am putut recâştiga pământurile strămoşeşti, numai după un an dela fărâmarea lor; atunci când altă dată veacurile ne-au arătat potrivnicia şi ne-au împiedicat unitatea.

Este acesta un sprijin al Providenţei şi o faptă a istoriei noastre, pe care trebue s'o înţelegem şi s'o merităm.

In acest an de trudă, de luptă şi de jertfă, Armata a adus cea mai însângerată şi mai sfinţită contribuţie.

De aceea, ei trebue să-i închinăm cel dintâiu gând de recunoştinţă la capătul acestui an de desrobire.

ROMÂNI,

M'am străduit în acest popas ca şi înăuntru să refac temeliile sdruncinate şi să ridic credinţele de totdeauna, gospodăria şi munca.

Ceea ce am înfăptuit în această vreme este hotărît o ridicare a puterilor româneşti deasupra cotropirei străine, prin românizarea vieţii şi proprietăţii asuprite de vâscul semit şi descătuşarea noastră, prin legi de românizare.

Din înfăptuirile Guvernului pe care vi le prezint, veţi judeca singuri că n'a fost ogor de vieaţă naţională, începând cu armata Ţării, trecând la agricultura românească şi la mărirea producţiei noastre, la ordinea şcolară, a justiţiei şi a finanţelor Statului, a sănătăţii şi a muncii, a comunicaţiilor şi a operelor sociale, fără ca pretutindeni să nu se simtă paşi noi de muncă şi de înfăptuire, piatră nouă de zidire şi de înălţare.

Nu vorbele, ci faptele supuse judecăţii voastre vă cer să le priviţi, pentru ca să vă daţi seama cât s'a înfăptuit în tăcerea acestui an de muncă nebiruită.

Războiul împotriva duşmanilor civilizaţiei şi a destinelor noastre, nu ne-a împiedecat, cu toată povara şi răspunderile lui, să continuăm munca îndârjită şi să ne facem datoria, nu numai faţă de ţara rămasă în pace, dar şi faţă de pământurile desrobite de sângele eroilor ca şi faţă de cei care au murit sau care au luptat pentru ele.

Basarabia şi Bucovina au fost supuse unei organizări noi, iar invalizii, orfanii şi văduvele de războiu şi-au primit, aşa cum îşi vor primi toţi eroii Neamului, recunoaşterea jertfei şi a luptei lor, prin legi de cinstire, care să le asigure liniştea şi dreptul viitorului prin pensii, educaţie orfanilor şi pământuri eroilor.

Am judecat şi înlăturat pe vinovaţii trecutului, luptându-mă ca valoarea educativă a pedepselor s'o împreunez cu cea mai nebiruită râvnă pentru a aşeza cinstea şi ordinea.

Dreptatea şi meritul trebue să stea la baza Statului alături de cinste şi muncă.

M'am luptat să aşez gospodăria Statului pe o bază sănătoasă şi sinceră, prin măsuri financiare chibzuite şi cumpătate.

Aşi fi vrut să pot împlini mai mult pentru producţia românească, mărind puterile de muncă ale agriculturii şi industriei noastre.

Războiul Europei mi-a stat împotrivă.

Aşi fi vrut să fac mai mult pentru Ţăranul nostru care aşteaptă de veacuri împlinirea dreptăţii şi ridicarea sufletului şi muncii lui.

Din judecata împlinirilor pe care le înfăţişez Ţării, Ţăranii vor vedea însă toată strădania curată pe care am pus-o şi sprijinul pe care li l-am dat în această vreme.

Ei vor simţi mai ales, grija statornică pe care le-o port şi voinţa neînduplecată de a le spori puterile, de îndată ce stările dinăuntru şi din afară îmi vor da putinţa să înfăptuesc.

Am râvnit să fac mai mult şi pentru muncitorimea noastră, în afară de ridicarea salariilor şi de asistenţa socială, dar aceleaşi greutăţi ale producţiei de războiu m'au silit să-mi amân strădania.

ROMÂNI,

Continuând, cu nebiruită credinţă în puterile Neamului, lupta noastră de apărare a pământurilor şi a civilizaţiei şi munca de reconstrucţie a instituţiilor vieţii româneşti, de îndată ce lupta sfântă ne va îngădui popasul unei noi acţiuni naţionale, vom păşi la împlinirea crezurilor româneşti de totdeauna şi a nevoilor Statului.

Vom face o reconstrucţie administrativă pentru a da Statului şi serviciilor noastre publice noi mijloace de vieaţă şi împlinire.

Organizarea Statului va merge mână în mână cu organizarea profesiunilor.

Muncitorii manuali vor fi strânşi în spirit naţional şi într'o nouă disciplină a muncii şi a ocrotirii ei sociale.

Muncitorii cărturari vor fi strânşi în corporaţii şi corpuri tehnice, prin care meritul muncii şi capacitatea clăditoare a omului să poată să aşeze ierarhia drepturilor în Stat şi formarea elitelor în Naţiune.

Ţărănimea şi satele noastre îşi vor găsi noi instituţii şi mijloace de vieaţă, toată râvna Statului aplecându-se asupra dreptăţii sociale şi ridicarea economică şi sinceră a lumii ţărăneşti.

In sfârşit, Economia noastră va fi întinsă la o nouă organizare a producţiei agricole şi industriale, ţinând seamă de toate puterile naturale ale structurii noastre şi punându-le în valoare.

Iar noile generaţii vor găsi noi instituţii de disciplină şi muncă naţională în care să-şi poată plămădi credinţa şi viitorul.

Pentru a împlini aceste noi crezuri de vieaţă şi aceste aşteptări ale cugetului şi nevoiei româneşti, vă voiu cere din nou înţelegerea şi sprijinul, chemându-vă la înfăptuirea fiecăreia din aceste aşezări.

ROMÂNI,

In acest an au fost ceasuri grele pentru Meam şi au fost ceasuri cumplite pentru mine.

Dumnezeu ne-a ajutat să le biruim şi să facem dintr'un început de înfrângere un an de desrobire naţională.

De aceea, în pragul unui nou an de răspundere, vă mărturisesc, Români, nu numai fapta şi strădania pentru a le măsura şi înţelege, dar vă închin toată recunoştinţa mea pentrucă m'aţi înţeles şi m'aţi ajutat, pentrucă aţi crezut şi m'aţi urmat.

Fiindcă vouă care aţi adus în matca credinţei româneşti, onoarea, munca şi jertfa voastră, vouă vă datoresc biruinţa noastră.

Voiu închide în inima mea durerea pe care mi-au făcut-o aceia puţini care n'au înţeles că în această luptă sfântă şi în această muncă neinduplecată, eu n'am făcut decât să slujesc crezul naţional, cu voinţa hotărîtă de ridicare a Neamului şi de recâştigare a drepturilor lui veşnice.

ROMÂNI,

Azi se dă în lume o luptă fără seamăn.

Incleştarea vieţii şi a gândului a aruncat asupra Europei nu numai sânge cotropitor, dar ameninţarea gravă a anarhiei şi a prăbuşirii comuniste.

Suntem angajaţi într'o luptă sfântă, grea, necruţătoare, aşa cum altă dată Voievozii noştri luptau cu primejdii şi furtuni neînchipuite, păstrând aici în Carpaţi şi Dunăre lumina veşnică a civilizaţiei creştine.

Să fim trezi, increzători şi puternici, pentrucă veacurile îşi aşează drumul, azi, sub ochii noştri.

Acelora care s'au jertfit pentru Neam şi pentru Rege, acelora care au luptat pentru Lege şi pentru Biserică, Neamul le închină azi toată tresărirea gliei româneşti, desrobită prin jertfa lor.

Cutremuraţi de sângele martirilor, să jurăm toţi, în faţa mormântului lor, că uniţi şi credincioşi, muncitori şi Români, vom şti să le cinstim jertfa şi să dăm Patriei tot ceea ce ei au fost în stare să-i dăruiască.

ROMÂNI.

Un an de muncă s'a încheiat.

Un an de luptă şi de zidire începe.

Să ne turnăm în suflete şi în trupuri toată porunca ceasului de faţă.

Desrobirea n'a fost numai o desrobire de pământuri, ea a fost o chemare nouă a Neamului nostru spre mari împliniri şi noi destine.

Pentru vetrele strămoşilor;
Pentru credinţa părinţilor;
Pentru mândria noastră;
Pentru dreptul copiilor noştri;
Pentru veşnicia românească;
Cu Dumnezeu înainte!
Trăiască Regele.
Trăiască România.

MAREŞAL ANTONESCU

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

PE FRONT IN UCRAINA

Țara noastră, cu câmpiile ei mănoase, bogății nenumărate și frumuseți fără pereche, a fost de multe ori ținta poftelor nesățioase vecinilor hrăpăreți. Dar voevozii noștri au știut totdeauna să ridice oștile și să pornească împotriva hoardelor vrăjmașe, luptându-se vitejește și punându-le pe fugă. Din veac în veac și din Domn în Domn, a rămas prețioasă moștenire dârzenia noastră strămoșească.

Pe urmele marilor înaintași calcă azi Maiestatea Sa Regele Mihai I, care, din primele zile ale războiului, a ținut să fie printre soldații Săi. Intovărășit de Domnul Mareșal Ion Antonescu, a vizitat liniile de foc ale frontului. Tânărul nostru Suveran a mers până în pozițiile cele mai înaintate, acolo unde cântecul obuzelor se ia la întrecere cu șuerul gloanțelor și huruitul motoarelor, cercetând câmpul de bătaie și însuflețind pe ostași prin cuvinte de îmbărbătare. Maiestatea Sa a decorat pe viteji, a mângâiat pe răniți și a dat avânt nou vitejiei românești.

Regele Mihai I al României știe ce-i vieața aspră a războiului, căci El nu ocolește primejdiile; sufletul Său tânăr și plin de iubire de țară nu șovăie și nu cunoaște teama.

Deunăzi, în timpul unor inspecții pe front, trei avioane bolșevice s'au ivit în sectorul vizitat de Suveran. Indată au pornit să tragă tunurile noastre antiaeriene, încadrând în tirul lor de precizie bombardierele dușmane. In scurtă vreme, unul din ele a fost lovit și s'a prăbușit în flăcări, urmărit de ochii scrutători ai Regelui, în vreme ce celelalte două cădeau în dosul liniilor noastre.

După sfârșitul luptei, ofițerul comandant s'a prezentat în fața Suveranului, raportând: „Maiestate, cele trei avioane dușmane au fost doborîte".

Din scânteierea ochilor regali s'a putut desprinde un răspuns aprig, mai grăitor decât cele mai tari cuvinte: „Așa vă vreau, ostași ai României!".

Un rege care își călește cei dintâi ani ai tinereții în focul luptelor, pregătește pentru sine o lungă și glorioasă domnie, iar pentru Țară un viitor strălucit.

S.

Spre îngenuncherea hoardelor bolșevice

Pe toată întinderea frontului de răsărit ați înfrânt trufia Diavolului, întruchipat în bolșevism, — și brațul vostru a nimicit nemernicile oști ale răsvrătirii împotriva bunelor rândueli, date oamenilor de însuși Dumnezeu.

Acum pașii voștri calcă locuri noi și necunoscute vouă, până hăt departe, spre Soare Răsare. Voi ați dus acolo mântuirea pentru milioanele de Români, răspândiți între Nistru și Bug, și mai departe până la Nipru. Voi ați descătușat din robia păgână toată omenirea creștină, care de 20 ani gemea sub jug bolșevic. Voi sunteți chemați, împreună cu vitejii voștri camarazi de arme germani și italieni, să sdrobiți fiara lovită greu, care acum fuge îngrozită din calea iureșului vostru.

In satele moldovene desrobite dincolo de Nistru e mare bucurie. Pe urmele voastre clocotește viață nouă, curată și se înalță spre Ceruri psalmi de slavă vitejiei cu care v'ați încununat. Căci mare binefacere ați dus voi acolo, dragi ostași ai României, și mult bine așteaptă dela voi și dela camarazii voștri germani și italieni, mulțimea cea obidită Rusiei bolșevice.

Dușmanii cu care vă luptați sunt mulți, vicleni și răi. Dar cine ar mai putea să oprească valurile mâniei voastre deslănțuite și să curme avântul vostru sfânt, în această luptă pentru dreptate, pentru omenie, pentru adevăr și pentru isbânda păcii creștine sub semnul Sfintei Cruci a lui Hristos? Au fost strânse, acum nouă săptămâni, la hotarele puterii bolșevice toate forțele Iadului, gata să se reverse, puhoi de ură și de nimicire, peste popoarele Europei. Voi ostași români, voi ostași nebiruiți ai Germaniei Mari; voi încercați ostași ai înfloritei Italii, precum și ostașii cei voinici ai Finlandei eroice, voi toți ca unul, ați biruit gloatele Intunericului și dela Oceanul Inghețat, până la talazurile neodihnite ale Mării Negre, le-ați sfărâmat lanțul frontului lor de rezistență spre a goni în adâncurile Asiei, sălbaticile hoarde bolșevice.

Credința vă întărește brațul și vitejia voastră fără seamăn, vă îndeamnă și vă îndârjește până la deplina împlinire a înaltei voastre misiuni, de ostași ai mântuirii, vă împinge mereu înainte, să urmăriți fără îndurare pe dușman până la nimicirea ultimului bolșevic înarmat.

De aceea, toată omenirea civilizată vă privește cu admirație și vă urmărește pas cu pas pe acest drum al biruinței, iar națiunea Românească, mândră de voi, vă binecuvintează.

D. I. CUCU

Eroilor aerului

Din înălțimi albastre un înger a strigat:
— Porniți, văzduhul țării de corbi 'ntunecat
Și'n vașnic sbor de vulturi voi ați pornit voinici,
In zumzet de motoare și cântec de helici.

Săgeata de lumină v'ați avântat în zare,
Cu setea de isbândă și dor de răsbunare,
Ați răscolit tot cerul din Nord în Răsărit
Și când zărit-ați prada cu fulgere-ați trăsnit.

Cădeau croncanii negri, sub focul vostru viu
Amarnică pedeapsă a celor ce nu știu
Că sufletul vulcanic nu-i piesă de uzină
Ci el se naște pururi lumină din lumină.

N'a fost în van nici jertfa, nici sbuciumul, nici truda
Ați biruit infernul, străfulgerând pe Iuda
Și dârzi prin sborul vostru năvalnic, vitejesc,
Ați renălțat spre soare destinul românesc. —

Lt. c-dor (r) AURELIAN PAUNESCU

D-l Mareșal Antonescu strângând mâna unui ostaș german

Bravura sburătorilor noștri

Ostași,

Bravura și vitejia voastră fac minuni. Voi frângeți dușmanul, treziți mândrie în sufletul conducătorilor, meritați dragostea și încrederea prietenilor și camarazilor de arme.

Vorbele nu sunt în stare să închidă în ele toată comoara faptelor voastre, pentrucă, oricât de meșteșugit, cuvântul nu poate fi pe potriva faptei voastre.

Recunoașterea superiorilor și căpeteniilor nu întârzie să preamărească disprețul de moarte, setea de jertfă, desăvârșita iubire de țară și neam, cu care vă faceți datoria.

Din mulțimea acestor semne de recunoaștere desprindem comunicatul Nr. 9 din 4 Septemvrie 1941:

Cartierul General al Comandamentului frontului româno-german comunică:

Se citează pe armată Flotila 2 Vânătoare I. A. R., care a doborît în luptă, cu un inamic întotdeauna superior în număr, 58 avioane; bateria antiaeriană căpitan Popescu Aurel-sublocotenent Balmez Aurel, care a doborît 21 avioane inamice.

In câteva vorbe, sobru și modest, Comandamentul sfântului nostru războiu dă vitejilor răsplata vitejiei lor, rezumând admirația și recunoștința întregului neam românesc.

Ne închinăm în fața bravurii voastre și toată dragostea noastră țâșnește vie și aprinsă din inimile tuturor românilor, care simt astăzi toți al fel și așteaptă, tari pe dreptatea lor și încrezători în camarazii lor de arme, recunoașterea deplină a dreptului la o viață demnă și omenească, pe care le au toți frații noștri de același sânge și de același ideal.

Inchinându-ne în fața bravurii voastre, un fior de mândrie ne cutremură piepturile, deoarece noi știm că fapte ca acelea pomenite și sărbătorite în comunicatul Nr. 9 nu sunt noui și nu sunt rare.

Insuși, Comandamentul suprem al marilor și puternicilor noștri aliați germani au recunoscut, odată cu însușirile de luptători ale românilor, odată cu vitejia și curajul lor, însemnatele lor isprăvi de arme, în câmpul de luptă, unde germanii sunt și rămân neînvinși și neîntrecuți, adică în câmpul aviației.

Astfel, un comunicat al Comandamentului suprem german arată, că tânăra noastră aviație, combătând forțe adversare superioare, a doborât în lupte aeriene sau a distrus pe pământ, dela începutul războiului până la sfârșitul lunii August, 453 avioane dușmane.

E un frumos rezultat, cu care s'ar putea făli și State mai vechi ca al nostru, și popoare mult mai mari și mai puternice.

Ostași,

Noi, însă nu ne fălim cu aceste victorii. Suntem mulțumiți că ni se recunosc strădaniile, simțim fericirea pe care ți-o dă conștiința datoriei împlinite. Și, mulțumind lui Dumnezeu, mergem înainte!

Călcăm pe același drum al bătăliilor înverșunate și al biruinței, pentrucă noi luptăm să asigurăm dreptul la viață al neamului nostru, să câștigăm o viață mai bună pentru urmașii noștri, să cucerim o viață liberă și nesilită pentru întreaga omenire.

Deaceea, alături de îndrăzneții aerului, care nu cunosc opreliști, nici primejdii, voi, toți ostașii României, pedestrași, tunari, călăreți, pionieri, marinari, luptați cu același elan și același avânt, luptați până la distrugerea dușmanului neamurilor, al omenirii și al lui Dumnezeu, care e bolșevismul, știind bine că numai prin distrugerea bolșevismului, buna și blânda noastră națiune își va găsi liniștea și pacea, va putea munci și propăși, își va putea împlini rostul de pavăză răsăriteană a culturii și civilizației europene.

Să trăiți, bravi luptători ai României libere și pe veci unite!

Serg. t. r. VALERIU GRECU

Osana,
jertfelor văzduhului nostru

Cinstiți-i pe cei care pleacă
Să sboare; cinstiți-i cu flori...
Ei pleacă să sfâșie norii
Sau pleacă să moară în nori!
In ritmul mașinilor care
Deschid a văzduhului porți,
E ritmul supremelor glorii
Ori ritmul supremelor morți!

Cinstiți-i pe cei cari coboară
Sdrobiți sub aripi, la pământ...
In masa de carne informă
E-un trup de martir și de sfânt
Și'n sângele roș ce pătează
Rănita aripă de fier,
O altă aripă enormă,
Iși 'nalță avântul spre cer!

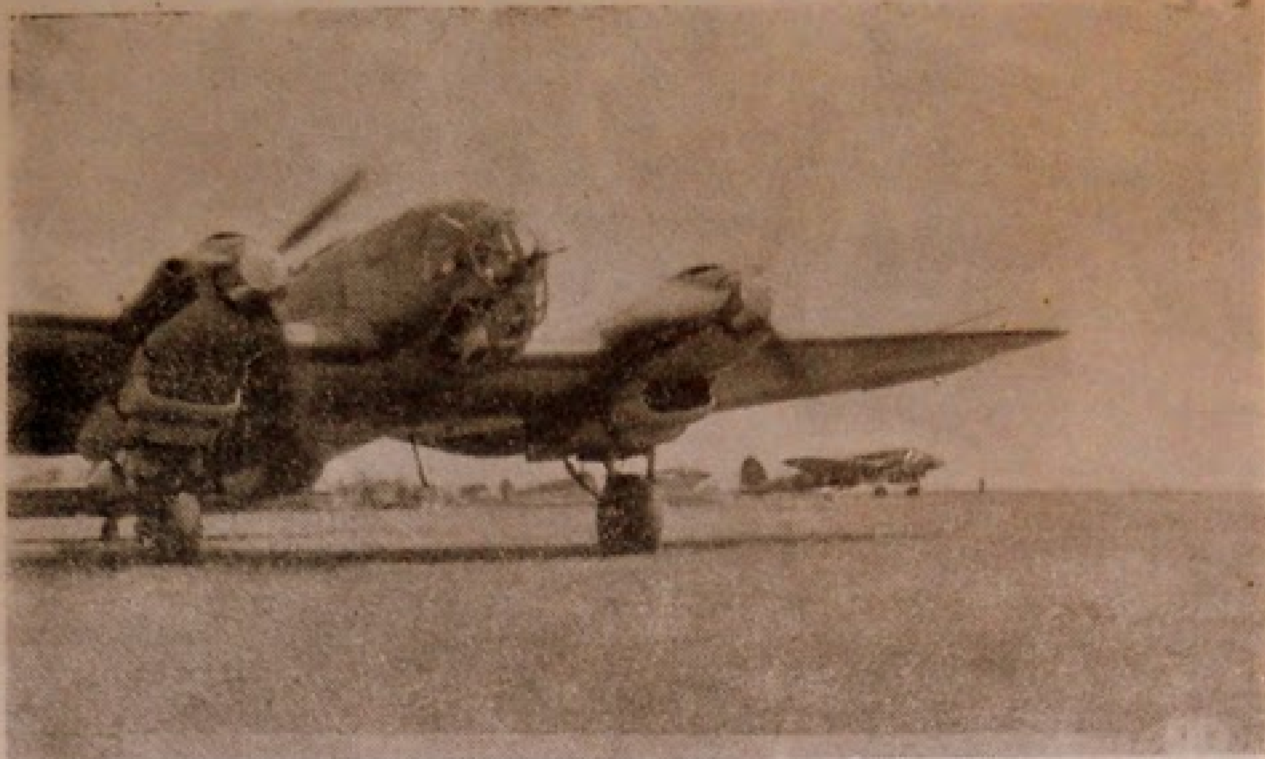
Cinstiți-i pe cei care pleacă
Să taie noui drumuri în aer
Și pier în văzduhuri secrete
Bociți de-al ecoului vaer!
Cinstiți-i etern! Ei muri-vor
Pe stânci sau în urletul spumei
De foame, de frig și de sete
In cinstea belșugului lumei.

Cinstiți-i pe cei care sboară
Cinstiți-i solemn pe eroi!
Din mândra falangă, din zare,
Nu știm ce-o veni înapoi.
Știm însă, că drumul ce-l urcă
Prin nouri, armatele sfinte,
E drumul cel unic pe care
Se 'ndreapt' un popor înainte!

Cinstiți-i pe cei care sboară
Deasupra moșiei Române!
Ei leagă pământul cu cerul
Urzind România de mâine
Și duc fanioanele noastre
Spre soarta ce'n veci ne-o doream!
Căci saltul ce-l fac'n eternuri
E saltul întregului neam!

GEORGE BUZNEA

Cetate sburătoare pe un aerodrom românesc

... „După victorie, realizez raidul spre America de Sud" ...

Câteva detalii din vieaţa de sburător a Lt. Comandor Popişteanu

Moartea lt.-comandorului Alexandru Popişteanu a făcut să apară în presă, sub apăsarea unanimei îndurerări, rânduri de cinste şi de glorios omagiu pentru cel atât de regretat om şi militar care a fost Popişteanu.

Amintirile se torc într'un calm care se cuvine aşezat la loc de cinste, atunci când e vorba de vieaţa lui Popişteanu, brav, dârz şi corect la datorie, vesel, animat şi generos în vieaţa-i privată.

Socotim nimerit să arătăm acum, câteva detalii rămase necunoscute marelui public, dar mai cu seamă aviatorilor din nouile generaţii, pentru care Popişteanu era doar comandantul, când el, bietul, avea un bogat palmares de străduinţi sportive.

...Intr'o vreme în care nu se putea manifesta ca luptător, pe frontul militar, Popişteanu nu s'a rezumat numai la activitatea sa militară, ci realiza însemnate performanţe sportive pentru înălţarea valorii propagandistice a aripilor româneşti.

In cadrele aeronauticei militare, locotenentul, căpitanul şi lt.-comandorul Popişteanu a participat şi a colaborat la mai toate competiţiile sportive — ca concurent sau ca oficial, aducând în toate aceste manifestări, eleganţa, pregătirea, curajul şi străduinţa sa, dublate de o lealitate de distins şi desăvârşit ofiţer din armata Regelui. Impreună cu un nenorocos camarad, căpitanul Popişteanu a realizat întâia legătură aeriană Bucureşti-Tel Aviv trecând, curajos, peste Mediterană, deşi pilota un monomotor I. A. R., care nu mai putea da randamentul unei atât de temerare încercări.

— „E avion construit în ţară şi se cuvenea să-i acordăm, cu orice risc fizic, încredere totală", — spunea Popişteanu, celor ce-i reproşau îndrăzneala.

Raidul, realizat într'o singură zi, cu grelele mijloace meteorologice şi mecanice, de-acum şase ani, era întâia încercare românească şi sborul-sondă al viitoarei linii aeriene comerciale pe acel traseu.

Dar puţini ştiau atunci că el verifica rezistenţa avionului şi omogenitatea echipajului acelaşi, pentru un alt mare sbor de prestigiu românesc şi de propagandă naţională: Bucureşti-Tokio-Bucureşti.

— Trebue să le arătăm niponilor — spunea Popişteanu, cu felul lui de a vorbi şi de a-şi convinge admiratorii, — că şi noi, românii, ştim să sburăm şi să riscăm".

Din nefericire, la câţiva zeci de kilometri de Pipera, de unde decolase, în noapte, I. A. R. s'a prăbuşit în flăcări, mistuind, odată cu conţinutul material al raidului, o parte din sufletul echipajului... Cei doi sburători, între care Popişteanu, s'au putut salva cu paraşutele.

S'a crezut că o vreme, Popişteanu va evita avionul.

Dar chiar după câteva zile, înţelegând leal să nu profite de un concediu acordat pentru raid, căpitanul Popişteanu s'a prezentat la unitate şi a fost trimis în Polonia să aducă avioane — atunci ni se livrau aparatele de vânătoare P. Z. L. — pentru unităţile româneşti.

Calm, sobru şi stăruitor, nu trăda că cu câteva zile înainte ar fi putut fi transformat în cenuşă, odată cu avionul de care-şi legase mari nădejdi. Inainte de orice, era serviciul — datoria în serviciu.

*

Frânt sufleteşte de pierderea avionului şi de irosirea unui proiect pe care-l pregătise cu competinţa culturii sale şi pasiunea sincerităţii lui de sburător, căpitanul Popişteanu a concurat la admiterea în şcoala superioară de războiu. A devenit elev şi apoi, absolventul seriei respective. A plecat apoi la Paris, unde s'a înscris la Şcoala Superioară de Războiu — în secţia aeriană — ilustrând calităţi care au fost o excelentă propagandă pentru cultura românească.

— „Există un ofiţer român care ştie dinainte ce vreau să spun, comentau generalii francezi în cancelaria profesorilor dela Şcoala de Războiu din Paris.

Studios şi muncitor, Popişteanu n'a abandonat totuşi proiectul unui raid care să poarte tricolorul românesc, undeva, departe, „unde să se vorbească despre România ca despre o realitate, nu numai ca un punct geografic care chinueşte memoria populaţiei şcolare locale", glumea, cu verva-i continuă, bietul Popişteanu.

Doi ani, a studiat proiectul aşa cum îl înţelegea el. Când a fost stăpân pe itinerar, pe condiţii meteorologice, pe tot ce era legat de buna lui reuşită, şi-a comandat avionul: un monomotor, monoplan şi monoplace, Nardi, construit în şantierele fraţilor cu acelaşi nume, care îi deveniseră buni prieteni.

— „Un avion care să facă ce vreau eu, înţelegi, nu eu să sbor după cum îi sunt mendrele".

Totul era pregătit, în 1939, dar cunoştinţele lui Popişteanu şi spiritul său ascuţit, l-au făcut să prevadă războiul.

Trăia doar la Paris, în vâltoarea evenimentelor, îi cunoştea bine pe italieni, ca unul ce făcuse un stagiu militar într'o flotilă de vânătoare din Italia şi îi preţuia pe germani.

A încercat aparatul într'un raid direct Milano-Bucureşti şi pregătea, tot în cadrul încercărilor avionului pentru marele raid o tentativă de record în linie dreaptă în Africa.

— „Europa se pregăteşte de războiu şi eu să mă gândesc la raidul spre America de Sud? explica Popişteanu celor ce încercau să-l consoleze că nu poate pleca încă în raidul spre America de Sud, peste Ocean.

...A revenit în ţară şi a început să lucreze, cu toată puterea sa de muncă şi cu competinţa culturii sale, în Statul Major al Aerului.

L-am revăzut înainte de războiul nostru împotriva ruşilor. Mi-a vorbit de toate şi, fireşte, despre raid.

...„După victorie" — aşa spunea el acestui războiu împotriva bolşevismului — realizez raidul spre America de Sud.

Bietul Popişteanu!

Undeva, într'un hangar, odihneşte un avion ce-şi aşteaptă — aidoma unui armăsar, călăreţul — stăpânul care să-i desfacă aripile, cu cocardă românească, peste mări şi ţări...

„Victoria", victoria visată de Popişteanu prin cele două cuvinte, „după victorie", ... vor veni, sunt aproape, dar raidul lui Popişteanu cine-l va face oare?

Poate că totuşi vreun camarad de luptă şi de glorie, din flotila lui Popişteanu, va pleca într'o zi acolo, spre zările însorite unde, odată cu cocarda tricolorului românesc, va trebui, de astă dată, să poarte şi o frântură din sufletul mare, generos şi patriotic al lui Popişteanu.

Atunci—„ după victorie", şi ... „după raid", odihna lui Popişteanu va fi, întradevăr, deplină.

Serg. t. r. **NIKY DUMITRESCU**

Cuvânt pentru ostaşi

Dragi ostaşi,

In fiecare zi şi în fiecare ceas primim dela voi, de pe front, veşti care merg la inima noastră şi a ţării întregi.

Aţi alungat duşmanul din Bucovina şi Basarabia, l-aţi fugărit dincolo de Nistru, aţi eliberat şi pe fraţii moldoveni care acolo, între Nistru şi Bug, au păstrat nestinsă flacăra credinţei lor creştine şi româneşti, iar acum înaintaţi în Ucraina şi încercuiţi vrăjmaşul strivindu-l în Odesa.

Fapte de eroism scriu pagină după pagină glorioasă, încât cartea istoriei zilelor noastre va avea file multe care vor arăta urmaşilor că au înviat, iar vremurile de slavă ale marilor voevozi, când „întreg Aliotmanul" se împiedica „de-un ciot".

Insă în cartea aceasta a zilelor pe care le trăim va găsi loc de cinste însufleţirea întregii naţii româneşti, care a urmărit, cu încredere, lupta noastră şi a întreţinut avântul nostru, neprecupeţind nimic pentru voi, gata la orice jertfă.

Ţara întreagă simte o negrăită bucurie aflând despre izbânzile oştirii Mareşalului Antonescu, credem că şi voi vă bucuraţi oridecâteori ajunge la urechile voastre vestea că „frontul civil", cum i se spune, este la înălţimea îndatoririlor lui.

Iată, pentru astăzi vă împărtăşim trei fapte în măsură să vă încredinţeze că ţara întreagă merge mână în mână pe drumul luminos deschis de râvna şi priceperea Conducătorului nostru.

Nimeni nu se dă înlături şi fiecare vrea să aducă Patriei un obol mai mare decât i se cere. De aceea, de exemplu, Marele Stat Major ne mai putând să pridideascä cu scrisorile pe care le primeşte în fiecare zi dela diferiţi cetăţeni prin care cer să fie înrolaţi ca voluntari de războiu şi trimeşi imediat pe front la unităţile combatante", a anunţat printr'un comunicat că preţueşte aceste acte de înalt patriotism, dar că, deocamdată, este nevoe de serviciile lor în interiorul ţării. Când se va simţi nevoia de ei pe front, Marele Stat Major va aduce lucrul acesta la cunoştinţă. Până atunci — vesteşte comunicatul — „dacă fiecare îşi va face datoria acolo unde se găseşte, va contribui în mare măsură la dobândirea victoriei".

Acesta e un fapt.

Iată pe-al doilea: Ministerul Apărării Naţionale a cinstit după moartea sa cu Virtutea Militară cu Spade, pe săteanul Sârbu Vasile, care, prinzând de veste că duşmanul a aruncat paraşutişti în preajma satului său, a pus mâna pe un topor şi s'a dus în urmărirea lor.

S'a bătut cu ei şi a fost ucis, dar nici paraşutiştii bolşevici n'au scăpat. Prin urmare, Patria poate fi slujită în orice clipă şi din orice loc, iar săteanul Sârbu Vasile a dovedit tot atâta iubire de ţară şi tot atâta vitejie cât şi ostaşii de pe front.

Al treilea fapt: Plugarul Ion Bucur din comuna Miroslava, jud. Iaşi, om trecut de 30 de ani, a avut pe vremuri nenorocirea să-şi tae toate degetele de la mâna stângă. Din cauza aceasta nu a făcut armata. Dar azi el nu mai poate răbda să stea de o parte—drept care a trimis Domnului Ministru al Apărării Naţionale o jalbă rugându-se să fie înrolat, fie la artilerie, fie la mitraliere, „unde infirmitatea mea", — spune el — nu m'ar împiedica să-mi fac datoria către ţară". Până atunci dărueşte din puţinul lui venit o mie de lei pentru familiile bravilor ostaşi căzuţi la datorie.

Dragi ostaşi, v'am înşirat aceste trei fapte, pentru ca şi voi să luaţi cunoştinţă de ele şi să vedeţi că, dela un capăt la celălalt al ţării, este un singur cuget şi-o singură simţire, o întrecere de jertfă şi bravură, o dorinţă de a dărui Patriei totul, pentru ca să fie mare, fericită, puternică, biruitoare împotriva păgânismului dela răsărit.

Sold. **PASCU ION**

Sburătorii noştri

Peste zarea întunecată
Şi pe-albastru nostru cer
Au trimis duşmanii crucii
Păsările lor, de fier

Au venit în faptul serii
Sub al norilor, blând joc,
Ca s'arunce peste Ţara
Ghem de moarte şi de foc.

Erau mari şi înverzite
Ca şi sufletele lor,
Şi veneau, fără 'ncetare,
Stoluri, stoluri, cât un nor.

Şi-au făcut voinicii noştri
Cruce sfântă şi s'au dus,
Să întâmpine duşmanul,
Să-l doboare-acolo sus.

Şi pe cerul plin de neguri
Cu-ale noastre păsări mici,
Am dat stelelor lumină,
Una nu s'a întors de-aici.

Au rămas înfipte în brazdă
Sau înmormântate în ape
Le-am dat glod ca să mănânce
Şi udeala să se adape.

A văzut, atunci, puhoiul
Hoardelor de bolşevici
C'avem, strânşi, în jurul nostru
Mii şi mii de Agarici

Când urgia se va trece
Şi când suflu tineresc
Va întoarçe brazdă nouă
In pământul strămoşesc

Sub a plugului oţele
Şi sub braţul de Român
Vor scrâşni în glia sfântă
Aripi frânte de păgân.

ANTON ŞTEFĂNESCU

Avion bolşevic distrus

Locotenentul Agarici

Dimineaţa era limpede şi curată, ca un izvor de munte. Zarea se deschidea largă, tivită în depărtare cu mătasa răsăritului, şi fâşii de văzduh, albastre, tremurau ca nişte perdele subţiri, u-şoare. Cerul era de culoarea mării când s'apropie înserarea, numai la orizont se luminase în albăstrimi de cicori înflorite în fâneţe.

Pe deasupra Bărăganului paserea de oţel plutea lin, în cântec de motor. Helicea nu pălmuia aerul, parcă mângâia văzduhul, trezindu-l din somnul nopţii.

Aviatorul încetenise sborul, cuprins de visare. Prea era frumoasă dimineaţa, ca să nu fugărească prin livada ei fără hotar. Din adâncimile luminoase veneau privelişti de basm, fermecate ca poveştile copilăriei. Dedesubt Bărăganul, cu holdele lui în copt, părea de aur. Un râu, străbătându-l, însemna cărare de argint, şerpuind printre lanuri. Din spre canalul Borcea veneau pasări mari, fâlfâind rar, îndreptându-se spre Cernavodă.

Locotenentul Horia Agarici, înclină capul la dreapta, coborând privirea spre covoarele întinse pe şesul fără capăt. Sorbi, prelung, mirezmele pământului şi'nchise ochii un scurt răstimp. Răcoarea îi săruta obrajii, ca o mamă.

— Ca mama, dimineaţa, când dormeam, visă sburătorul, cu gândul dus în urmă.

Sub pleoapele închise, icoane vechi, prindeau vieaţă; din belşugul amintirilor se desface copilăria lui zburătăcită în târguşorul moldovan, pe mal de apă, unde a învăţat să'nnoate, plutind peste valuri, cum pluteşte acum peste înălţimi.

— Să iei sama, dragul mamei, să nu care cumva..., îl povăţuia de câteori pleca la scăldat.

Mama!

Şi-acum, din depărtarea amintirilor, chipul drag al mamei prinde contur în raza de soare, în floarea albastră a văzduhului, în holdele ce'ntind sub el chilimuri de aur.

Acum nu-i mai şopteşte nimeni „să iei sama dragul mamei...", acum ascultă de-o poruncă sfântă, de 'ndemnul ţării, de datoria care trebue împlinită.

Se vede aproape drumul alb al Dunărei, liniştit, ca'n miez de noapte. Coboară, încet, să-l privească mai bine. E ca de lină oglindirea apei, de pârea un iaz, în amurg, sub pacea înserării. Colinele Dobrogei cresc în zare, verzi. O turmă de oi, pe creasta unui deal, a'nălţat capetele, să cerceteze ce pasăre uriaşă turbură dimineaţa.

In stânga, oraşul Cernavodă, cu casele adunate şi somnoroase, cu'n turn de fabrică sprijinind văzduhul. Şi'n fund de zare soarele care săgetează aur, ridicând vatră de jar pe cer, împrăştiind surâs dumnezeesc.

Ofiţerul simte uşoară fâlfâire de răcoare destrămată de pe 'ntinsul mării pe care-o ştie aproape. Ar vrea să ţintuiască locului aparatul, să 'nşurubeze privirile în toate părţile, s'asculte svonul tăcerilor şi să viseze...

Parcă i-a şoptit cineva: „Să iei sama, dragul mamei, să nu care cumva..."

Urechea obişnuită cu sgomotul, prinde glas de motoare. Intoarce capul spre dreapta şi se bucură. Pe apa văzduhului plutesc aeroplane. Se uită lung şi'nţelege de unde vin şi'ncotro li-i drumul. S'apleacă puţin să le numere: Unul... două... trei... Sunt şapte... Şi-i vine să râdă. Vorbeşte cu avionul: „La noi în Moldova să spune şăpti, nu şapte..." Şi râde, aşteptând parcă un răspuns. Priveşte mai cu luare aminte, să vadă, n'a greşit numărul? Şi-l îmbrăţoşe iarăşi o mare veselie. Simte în tot trupul ca furnicare. Puterile îi cresc. Ar putea lua aparatul în braţe, s'arunce cu el în cele şapte...

„Să iei sama, dragul mamei, să nu care cumva..."

A luat sama bine: El unul şi ei şapte!...

Prinde înălţime şi cârmeşte. Păsările duşmane s'apropie. Sgomotul lor îl înflăcărează. Parcă-s gâşte sălbatece, ridicate din bălţile Dunării. Plutesc, în rând, greoaie şi mari, ca pasările de fier ale poveştilor. Intoarce privirile să vadă de nu care cumva mai sunt şi alţi vulturi de oţel, apoi strânge patul mitralierii, să-l fărâme. Iuţeşte sborul şi tot mai sus, se'ndreaptă spre vrăjmaş. Ii vine să râcnească, s'audă toţi şapte: Cum, voi deasupra ţării mele? Să ne speriaţi oile? Să pângărească ochii voştri holdele?

A ajuns deasupra. Şi râde, râde aşa de vesel, de parcă se duce la o nuntă, în orăşelul lui moldovenesc. Alunecă, suveică, în jos şi trage. Mitraliera clănţăne, îndreptându-şi plumbii... A ţintit bine, dar nu se bucură. Una din păsări, rănită greu, se prăbuşeşte. Cum, numai una? se'ntristează locotenentul, cuprins de furie. Din cele şase aeroplane rămase, trei fac ocol, să-l încercuiască. Ploaia de gloanţe se'nteţeşte. Ciocăne, ca pe-un acoperiş de tablă. Auzul prinde piruitul loviturilor în trupul de fier. Asta îl înveseleşte iar. Va să zică au mai rămas şase. Ce rău i-ar fi părut dacă întâlnea numai unul. Acum n'ar mai avea cu cine lupta şi'ntâmplarea ar fi neînsemnată, ca multe întâmplări...

Apleacă botul avionului şi se repede. Mitraliera umblă uşor dela dreapta la stânga, ca un deget ce-ar arăta direcţiunea.

Aşa, a lovit bine... Uite cum fuge nepoftitul. Şi coboară, pe-o aripă... Şi-a frânt avântul şi-a căzut pe târâmul dobrogean...

Ori şi cum, cu cinci are încă de furcă. Şi soarele care 'nvăpăiază totul, îi toarnă îndemn şi 'ncredere. Ar vrea să se repeadă în toate, deodată, să isprăvească, să-şi caute de drum, s'ajungă mai repede la destinaţie şi să raporteze pricina întârzierii...

Aeroplanele duşmane s'au îndepărtat unul de altul. Gândul rău îi îndreaptă spre înălţime, s'atace.

Aviatorul nostru îi grăbit. Chibzueşte, fulger, toate. Porneşte, săgeată, spre-un adversar ce-i pare mai îndrăzneţ şi trage... Au mai rămas patru. Au rămas cu soţ şi nu se cade să nu le strice imperecherea.

Ascultă glasul avionului. Câteva minute ascultă numai, şi înţelege că n'are de ce să teme. Intârzie puţin să se dumirească unde-a căzut al treilea... Sub el prăpastia înălţimii e albastră; deasupra cerul îi luminos, ca o broboadă de mătasă albă. In lături cele patru avioane. Dar unde-s avioanele? De ce-au făcut aşa mare ocol?

Şi deodată locotenentul Agarici se mânie. Injură... Cum, fug? Şi iar înjură.

Goneşte după ele, dar distanţa a crescut şi avionul obosit nu le poate ajunge.

Scuipă şi iar înjură. Se uite cum fug şi amărit, vorbeşte cu mitraliera: Ticăloşii... ei patru şi eu unul...

Inceteneşte mersul. Parcă nu s'ar fi întâmplat nimic. Poezia îl îmbracă iar. Dedesubt Dobrogea plină de lumină, scaldă ceru'n apele ei. Pasări albe ies dintre sălcii, se'nalţă să bată în aripi, ca pentru preamărirea biruinţei.

Ofiţerul se uită la ceas. „Am cam întârziat...", rosteşte 'n cet.

Şi ochii lui fugăresc privirea spre Marea Neagră, albastră şi nesfârşită...

Căpitan rez. D. IOV

Domnul General Av. Jienescu Gh. ministrul aerului, primind raportul

O luptă aeriană sub cerul Basarabiei

(unul contra patru)

Amurg de Iulie. Maşina noastră alunecă grăbită pe una din şoselele Moldovei de mijloc. Când să cârmim însă spre pădure, din pragul şoselei ne iese înainte statura voinică a unui locotenent aviator, a cărui faţă e încadrată de un început de barbă castanie.

Nici prin gând nu ne trecea că avem în faţa noastră un erou proaspăt coborît din văzduhul întunecat.

— Văd că mergeţi în vale, n'aţi fi buni să mă luaţi şi pe mine până la punctul A? Avionul meu se găseşte acolo demontat şi trebue să-i asigur paza de noapte.

Il invităm imediat în maşină, şi acum alergăm cu toţii spre a vedea avionul. După prezentările de rigoare, locotenentul I., un tânăr atlet, decorat încă de acum câteva luni cu „*Virtutea Militară*", ne povesteşte simplu şi calm cele ce urmează:

— La ora 11,10' din 5 Iulie, am primit ordinul de a executa o misiune de recunoaştere în adâncime, până la Est de T. Peste 20 de minute am decolat, având în echipaj pe pilotul adjutant S. şi pe sergentul mitralior.

La T. pe terenul Vest-sat, am observat 7 avioane sovietice pe teren şi unul decolând. Era ora 12,17'. Urmărind evoluţia avionului decolat, precum şi a celor de pe teren, dintre care trei îşi luaseră şi ele sborul imediat, peste 4 minute ne pomenim urmăriţi de un avion sovietic de vânătoare, tip I. 16 „Rata". In primul moment încercarăm să ne punem sub protecţia norilor, cu atât mai mult cu cât încă trei avioane porniseră pe urmele noastre. Norii fiind însă prea subţiri, iar noi trebuind să facem şi economie de muniţii, deoarece cu puţin mai înainte trăsesem asupra unei coloane ce intra în C., pilotul pică brusc avionul tocmai în momentul când trei avioane ruseşti deschiseseră focul dela circa 120—150 m. Ţin însă să spun că primul avion, deşi isbutise să se înalţe deasupra noastră, totuşi nu ne-a atacat până nu au venit în ajutorul lui încă două avioane. Mitraliorul meu trage cu deosebită precizie. După primele noastre salve, unul din avioanele din dreapta noastră se angajează într'un vrille, coborând vertiginos dela circa 400 m. Intre timp şi noi am picat până la câţiva metri de pământ. Rând pe rând ne atacă încă trei avioane sovietice. Loviturile lor ne rup capătul planului stâng superior şi ne sparg plexiglosul în dreptul umărului meu stâng. Mitraliorul trage însă cu vigoare. In curând un al doilea avion rus părăseşte lupta. In schimb primim şi noi alte câteva grele lovituri. Una ne rupe maniantul din stânga al stabilizatorului, iar altele lovesc profundorul, carlinga şi turela mitralierii noastre din spate. Sburăm la o înălţime deabia 10 m. Celelalte două avioane sovietice, deşi fuseseră şi ele lovite, continuă lupta. Ni se loveşte şi rezervorul de benzină. Ruşii ne urmăresc la o înălţime de abia 150 m. Pilotul nostru ţine tot timpul ras cu pământul. Fiind lovit în spate de un ricoşet din carlingă, avionul loveşte o clipă pământul, slăbind astfel complet trenul de aterisaj.

Cu toate acestea, continuându-şi misiunea, avionul a isbutit să se întoarcă la baza de plecare. La aterizare trenul a cedat şi avionul s'a rupt, înfigându-se în bot, dar, graţie pilotului, care a venit precis la teren, cu contactul tăiat, s'a evitat incendierea aparatului.

Lupta a durat numai 10 minute.

De şi avion de observaţie, şi de şi în luptă cu patru avioane de vânătoare, totuşi am isbutit să doborâm un avion sovietic, iar pe unul — greu lovit — să-l scoatem din luptă.

La rândul nostru am primit şi noi două lovituri de tun, şi peste douăzeci, de mitralieră.

*

Mărturisirea aviatorului nostru s'a terminat.

Ajungând la locul unde avionul zăcea sub grelele lovituri primite, avem prilejul de a vedea cu ochii urmele unei lupte într'adevăr cutezătoare şi teribile.

Sublocot. V. NETEA

AVIATOR

Te'nalţi cu pasărea de fier,
In cântec de motor spre cer
Cu cât mai sus îţi înlaţi sborul
Cu-atât mai jos rămâne dorul
Şi viaţa ta, — de pe pământ —
O duci în iureş, în avânt:
Curajul — mai presus de moarte,
Isbânda — mai presus de toate;
Te lupţi ca şoimul cu duşmanul
Şi te pricepi să-i curmi elanul.
Acel ce ne-a călcat pământul
Mai mult ţi-a'nflăcărat avântul.
Te-ai ridicat din umilinţă
Şi'n sbor de foc şi biruinţă
Ţi-ai spus cuvântu'n largul zării,
Ai desrobit pământul Ţării.
Păgânului de neam mongol
Pârjol a vrut, i-ai dat pârjol,
Iar aripele româneşti
Au spus cu faimă cine eşti.

Prin apa cerului când sbori
Nu te gândeşti că poţi să mori:
Curajul — mai presus de moarte,
Isbânda — mai presus de toate!

Plut. adm GH. NEGURIŢĂ

Soldat german la datorie

Baterii antiaeriene pe frontul din Ucraina

FAPTE DE ARME ALE AVIAŢIEI NOASTRE

Intoarcerea din misiune. Unul dintre sburătorii noştri de pe front, *sublocotenentul Moţoi*, este trimis în recunoaştere dincolo de liniile duşmane. Pilotând un avion de vânătoare I. A. R. 80, ofiţerul sboară peste obstacolele apărării antiaeriene şi pătrunde adânc deasupra poziţiilor inamice, îndeplinindu-şi cu prisosinţă misiunea. La întoarcere, două avioane sovietice îi aţin calea şi se prăvălesc duşmănoase asupra sa, împroşcându-l cu grindina focurilor de mitralieră. Aviatorul nostru răspunde atacului, şi o luptă crâncenă se încinge între el şi cei doi vrăjmaşi, care nu-l slăbeau de loc. O luptă cu puteri neegale, din care un alt sburător, mai puţin îndemânatec decât sublocotenentul Moţoi, ar fi căzut învins.

Dar pilotul nostru nu se dă bătut. Ştie că atâta vreme cât mitraliera sa ţăcăne, el trebue să tragă toate gloanţele de pe bandă. Şi trage. Trage cu sete, hotărît să-şi vândă cât mai scump vieaţa. Nici nu ia în seamă că a fost rănit şi sângele cald i se prelinge pe sub haină, în jos, pe pulpa piciorului înţepenit în palonier.

Când, în sfârşit, cei doi piloţi bolşevici nu mai au curaj să ducă lupta şi, recunoscându-şi slăbiciunea, o pornesc spre bazele lor, Moţoi se gândeşte că e timp să se întoarcă şi el.

Abia acum simte sub coastă o înţepătură uşoară, apoi o durere ce se înteţeşte din ce în ce.

Şi, parcă mâna tremură pe manşă. Ochiul priveşte pe deasupra elicei, drept în zare, unde se lămureşte aerodromul şi hangarele. Incă puţin şi va putea ateriza în mijlocul camarazilor.

Aceştia îl aşteptau nerăbdători să vadă cum şi-a îndeplinit misiunea. Comandantul grupului de aviaţie e şi el de faţă şi când avionul aterizează, aleargă cel dintâi spre el.

Elicea s'a oprit. O mână a împins capacul carlingei.

Pilotul, istovit de pierderea de sânge, îşi adună puterile şi raportează ostăşeşte:

— „Misiunea a fost îndeplinită, domnule comandant, dar...

Şi leşină.

O dâră roşie se scurge încet pe marginea carlingei.

Camarazii se reped şi-l scot pe rănit din avion, ducându-l apoi spre primul post de ajutor.

Locotenentul aviator Ioan Jinga a fost rănit într'o misiune pe care a avut-o deasupra Grigoriopolului. A atacat în picaj cu înverşunarea de care au dat dovadă toţi bombardierii noştri. Trupele terestre bolşevice, coloane de tankuri şi vehicule motorizate au fost până la unul decimate. Un proiectil duşman l-a lovit tocmai în clipa când îşi terminase misiunea. A putut totuşi să treacă linia frontului nostru şi să încerce manevrele de aterizare. Dar avionul s'a angajat şi s'a prăbuşit cu botul în pământ, luând foc. Ceilalţi doi membri ai echipajului au murit. El a scăpat cu faţa şi mâinile arse. Şi totuşi, cum sta întins pe targă, în avionul sanitar, nu l-a răbdat inima să nu zâmbească printre pansamente.

— Ciolovecii s'au făcut una cu pământul la Grigoriopol!

Căpitanul aviator Petre Sinculeţ, rămas fără picior dintr'o misiune deasupra inamicului, a ras şi el de pe faţa pământului depozitele de muniţii dela Ploscaia; iar formaţiunile terestre din spatele frontului au sărit în aer ca nişte jucării de carton. Avionul a fost lovit în rezervorul de benzină. Pilotul a încercat să aterizeze la Chişinău, dar a capotat. „S'a ales doar cu un picior frânt'', cum spune el. „O nimica toată''.

Cât de înălţătoare sunt cuvintele rostite de aceşti eroi, chiar şi atunci când glumesc.

„Bătrânul''. Iată cum povesteşte cap. T. R. Negulescu Nicolae, reporter de război P. P., isprăvile „Bătrânului'', — un avion de recunoaştere şi legătură.

„L-am botezat aşa într'o doară, datorită sborului lui greoi. Şi numele ce i l-am pus a prins vieaţă: nimeni, dela soldaţi până la ofiţeri superiori, nu-i spun altfel decât „Bătrânul''.

L-am îndrăgit atât, încât îi simţeam lipsa când nu-l vedeam sau nu-l auzeam zumzetul metalic. Când ateriza în preajma noastră, îl înconjuram de toate părţile, îi mângâiam cu privirea aripile şi trupu-i lungăreţ, îi lustruiam cele patru mitraliere.

Trăgătorul, un oltean şugubăţ, când a pus într'o zi salba cu cartuşe, a închinat-o.

— „Pentru tătucu Stalin şi oamenii lui...''.

Sau când îi aşeza baniţele sub pianuri...

— „Hrană rece pentru ruşi...''.

Dacă apar din înaltul cerului avioane duşmane sau când răsar mişeleşte de după culmea unui deal, nu ne gândim prea mult la pericolul ce ne ameninţă, ci mai ales la „bătrânul'' nostru.

— Dac'o fi în câmp deschis, dac'o fi sburând undeva în raza de vedere a inamicului?!

Dar „bătrânul'' ştie să se apere, simte din vreme ameninţarea şi se pune la adăpost sigur.

De cele mai multe ori ne semnalează apropierea „bondarilor'' (ghiciţi cred cine-s bondarii), ocrotindu-ne, ca pe copiii lui mai mici.

Când pleacă în recunoaştere, îi urăm în gând întoarcere grabnică şi nu ne găsim linişte până nu-l revedem; scrutând zările albastrului siniliu, care-ţi oboseşte ochii.

Şi, aşa „bătrân'' cum este, pentru ruşi înseamnă spaimă, moarte sigură, mai ales pentru bateriile de artilerie. El le semnalează tunarilor noştri, încondeind pe harta lui de bord amplasamentele duşmane cu o precizie matematică.

„Bondarii'' îl urăsc de moarte şi-l caută zilnic în repetate rânduri fără să-i descopere ascunzişul.

„Bondarii'' nu-l pot găsi niciodată. Stă acolo liniştit, încrezător în steaua lui şi în tirul năpraznic al secţiilor antiaeriene sau a artileriei antiaeriene cu bătaie lungă.

Atunci când primeşte greaua misiune de a însoţi avioanele de bombardament sau vânătoare deasupra liniilor duşmane, pentru infanteriştii noştri pitulaţi în micile lor măşti individuale, înseamnă o relaxare a nervilor, o încurajare. Atâta panică împrăştie aviatorii noştri încât, după mărturia prizonierilor ruşi, la apariţia lor, ar fi în stare să se vâre şi într'o gaură de şoarece.

In rarele cazuri când roşii se cramponează în teren organizându-şi poziţia, aviaţia îi dislocă imediat''.

Iată una din isprăvile „Bătrânului'':

„Ne găseam într'o zi lângă gara Carpova, departare de 30 km de Odessa Pe deasupra noastră, bubuiturile şi fâlfâielile artileriei grele, vuiau prelung. Infanteria înainta, înainta mereu.

Aviaţa română îşi trimisese solii spre front în valuri, valuri; puteam distinge după siluetele lor Messerschmitu-rile, I. A. R.-urile, P. Z. L.-urile, Heinekel-urile care duceau în pântecele lor încărcătură grea pentru liniile duşmane.

„Bătrânul'' se găsea şi el în spor, ducând camarazilor lui de sbor salutul frăţesc al pedeştrilor.

Dinspre Răsărit, opt „bondari'' îşi fac deodată apariţia, îndreptându-se fulger spre avionul nostru. Lupta ar fi fost prea inegală căci „bondarii'' — pe numele lor „Ratta'', erau toţi vânători. Intr'o opintire, avionul românesc caută a prinde avans, bănuiam (cum era şi firesc de altfel) că vrea să împartă în două grupul duşman şi apoi să dea lupta. Doi „bondari'' se desprind din lotul lor în urmărirea „bătrânului''. Moment prielnic; românul începe atacul, mitralierele lui ţăcănesc cuprinse de înfrigurare. Câteva figuri dibace derutează pe roşii, care, deşi mai bine înarmaţi şi cu mai mare viteză, nu reuşesc, cu tot focul lor ucigător, să străpungă cu proectilele lor slaba cuirasă a P. Z. L.-ului.

Intre timp se apropie şi celelalte şase avioane duşmane, făcând cu toatele cerc în jurul sburătorului nostru. Uluiţi de ranversările „bătrânului'', ruşii par desorientaţi, trag în vid; apoi o „chandelă'' şi, avionul românesc scapă de urmăritori luaţi acum în primire de tirul antiaerienelor.

Lupta a durat un sfert de oră fără ca niciun cartuş să fi atins avionul. In schimb „bătrânul'' a reuşit să doboare un „bondar'' care cutezase să se apropie cam la 200 m.

Alte două avioane ruseşti au căzut cu aripile frânte zdrobite de antiaeriana diviziei.

Tremurând parcă din toate fibrele lui, bietul bătrân s'a aşezat uşor pe pământ, gâfâind din toţi rărunchii.

Pericolul trecuse şi până a doua zi niciun „bondar'' n'a mai îndrăznit să-i turbure liniştea.

O zi de odihnă binemeritată şi o revizie a motorului i-a permis ca după trecerea zbuciumului să-şi reia sborul''.

Dumnezeu ţine cu sburătorii români

Intr'o bună zi un avion, făcând parte dintr'o patrulă de 6 avioane de bombardament, şi rămânând puţin mai în urmă, a fost atacat de 5 avioane de vânătoare Rata bolşevice. In mod normal avionul nostru de bombardament, trebuia să fie doborît.

Intr'adevăr, cu toată lupta îndârjită a echipajului unul din avioanele Rata a reuşit să ţintească bine şi — lovit în plin — avionul de bombardament a luat foc.

Cu toată situaţia disperată, echipajul nu şi-a pierdut cumpătul!

In timp ce pilotul se căsnea să aducă avionul în spre liniile noastre — pentru ca sfârşitul să le fie pe pământ românesc — observatorul şi mitraliorii continuau să tragă în bolşevicii care îi urmăreau satisfăcuţi aşteptându-se zdrobirea de pământ.

In fine, cu chiu cu vai, pilotul — cu un sânge rece desăvârşit, nelăsându-se impresionat de flăcările şi incendiul declarat la bord — reuşeşte să treacă Nistrul şi să aşterne avionul pe un petec de teren pe care l-a găsit la îndemână.

Arşi pe faţă, pe mâini şi cu hainele în flăcări, sburătorii noştri isbutiră să iasă din avion şi să se refugieze în lanul de grâu, de teama nu numai a celor 2 bombe pe care nu mai avuseseră timpul să le lanseze şi care în minutul următor aterizării explodară transformând în mii de bucăţi avionul incendiat, cât mai ales de avioanele bolşevice care văzând că echipajul a reuşit să scape, se năpustiră cu mitralierele pe el şi — dela mică înălţime — căutau să ucidă în mod laş pe flăcăii noştri lipsiţi de apărare....

Lanul de grâu înalt şi puterea lui Dumnezeu au scăpat pe sburători!

Răniţi şi arşi, ei se vindecă acum într'un spital românesc, îngrijiţi cu dragoste şi devotament, aşteptând reintoarcerea pe front, pentru a se răsbuna.

Numele vitejilor sburători trebue ştiut:

Pilotul este adj. Dincă; observatorul slt. Georgescu, iar mitraliorul serg. T. R. Brahnea.

Camarazii lor din unităţi îi felicită şi le urează multă sănătate!

S.

Pe frontul bolşevic

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

SĂPTĂMÂNA trecută Majestatea Sa Regele şi M. S. Regina Elena au primit la Castelul Peleş din Sinaia pe ofiţerii răniţi, aflaţi acum în stare de convalescenţă. Suveranul s'a interesat, împreună cu Augusta Sa Mamă, de starea fiecărui rănit şi de împrejurările cum au fost răniţi, după care au vizitat Castelul, iar în urmă au luat masa împreună.

Clipele petrecute în tovărăşia Suveranului şi M. S. Reginei au produs nespusă bucurie în sufletele ofiţerilor care au luptat pentru apărarea Patriei de ghiarele bolşevice.

ÎN ZIUA de 6 Septemvrie s'a împlinit un an dela suirea pe tron a Majestăţii Sale Regelui Mihai I şi de guvernare a d-lui Mareşal Antonescu.

In acea zi clădirile din întreaga ţară au fost împodobite cu drapelul naţional, iar în biserici s'au făcut slujbe religioase, pentru odihna sufletelor ofiţerilor şi soldaţilor căzuţi în războiul sfânt al Neamului.

In Bucureşti slujba s'a făcut la Patriarhie, unde au venit şi membrii guvernului.

VINERI 5 şi Sâmbătă 6 Septemvrie a avut loc un Consiliu de Miniştri prezidat de d-l Mareşal Antonescu.

După ce d-l Mareşal a arătat situaţia militară, s'au luat diferite hotăriri dintre care cele mai însemnate sunt următoarele: 1) organizarea provinciilor desrobite după planul stabilit; 2) refacerea oraşelor mai însemnate din Basarabia; 3) construcţii noi de linii de cale ferată; 4) lucrările agricole de toamnă să fie făcute în întregime în toată ţara;

5) pedeapsa cu moartea împotriva celor care fură, sub orice formă, banul Statului; 6) toţi eroii morţi pe câmpul de luptă să fie îngropaţi într'un frumos mausoleu ce se va face în faţa bisericii catedrale din Chişinău.

DIRECŢIUNEA generală P. T. T. roagă pe acei ce scriu cărţi poştale şi scrisori, să le scrie cu cerneală, deoarece scrisul cu creionul se poate şterge uşor în timpul transportului; din această cauză, acestea ajung cu greutate la adresă.

Ascultaţi în fiecare zi dela 12,50—13,50 „Ora ostaşilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

TOATE ziarele din străinătate scriu despre împlinirea unui an dela suirea pe tron a M. S. Regelui Mihai şi conducerea Statului român de către Mareşalul Antonescu. Pagini întregi sunt închinate României, arătându-se binefacerile şi înfăptuirile d-lui Mareşal după un an de guvernare.

Astfel ziarul italian „Gazetta del Popolo", printre multe altele, scrie: „Mareşalul Antonescu a ştiut să ţină piept inamicilor interni şi din afară. Ţara respiră, în sfârşit. De aceea astăzi, poporul român se strânge în jurul Suveranului şi Conducătorului cu recunoştinţă şi credinţă în viitor".

LA FRONTIERA Turciei au fost concentrate mari unităţi din armata rusă şi engleză.

DELA INCEPUTUL războiului dintre Germania şi Anglia până în ziua de 2 August 1941, au fost omorâţi, de bombele avioanelor, 3.853 germani şi 41.900 englezi.

UN OFIŢER german, din Franţa ocupată, a fost omorât de un comunist. Pentru acest motiv, au fost executaţi trei ostateci francezi (comunişti).

MAREŞALUL MANNERHEIM — şeful vitezei armate finlandeze — a fost decorat de Führerul Adolf Hitler cu „Crucea de Fier".

PRIMUL CONTINGENT de voluntari francezi au plecat săptămâna trecută pe front spre a lupta contra bolşevismului, de pe urma căruia Franţa a avut atât de suferit.

ÎN IRAN bolşevicii au început să aplice sângeroasele lor procedee. Din declaraţiile refugiaţilor reese că numeroase persoane au fost arestate, iar multe au fost împuşcate fără judecată. Astfel, în oraşul Tacbris, au fost ucişi 67 iranieni, iar mai multe sute au luat drumul Siberiei.

POŞTA SENTINELEI

Soldat Sârbu Turbure. Din poezia „Flăcăi tot înainte", îţi publicăm ultimele două strofe în nădejdea că în viitor vom putea alege bucăţi întregi:

A Dacilor cohorte
Răsar din răsmeriţe,
Din leagăne străbune
Svâcnesc în biruinţe
Armiile române!
Se 'nfig stindarde 'n veacuri
Se 'nalţă troiţi Sfinte!
Ca' n legendare vise
Strig morţii din morminte
„Flăcăi tot înainte"!

Caporal Gh. Grosu. Versul este ca şi un cal nărăvaş: dacă nu-l poţi stăpâni din pinteni şi din frâu, te poartă, fără să vrei, peste pârloage. Aşteptăm cuvinte mai limpezi şi mai de lângă suflet. In zilele acestea de vitejie românească ai putea găsi atâtea fapte care să încălzească slova d-tale, astfel ca să ne înalţe şi pe noi.

Serg. maj. rez. Coban Vasile. In rândurile d-tale este mult avânt şi dragoste de ţară, aşa cum trebue să se afle în sufletul fiecărui ostaş. Iţi mai trebue puţin ca să ne dai lucruri publicabile. Cum este de-o pildă, această jumătate din „La atac", scrisă în Ucraina:

In român arde cu pară,
Sfânta dragoste de ţară.
Moartea umblă printre noi,
Cei ce cad, vor fi eroi.
Dar şi-a noastre guri de tun,
Glasul falnic când şi-l spun,
Zăpăciţi duşmanii fug,
Până dincolo de Bug,
Unde-armata noastră bravă,
Scapă din robia slavă,
Multe suflete de fraţi,
De români, adevăraţi.

A. T.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit. In sectorul Petersburg-ului divizii rapide ale armatei germane, sprijinite de formaţiuni de luptă ale aviaţiei, au ajuns la fluviul Neva, pe un front larg, la Est de Petersburg.

Oraşul Schluesselburg, situat pe lacul Ladoga, a fost luat cu asalt de un regiment de infanterie. Cu aceasta, acţiunea germano-finlandeză de încercuire a Petersburg-ului este terminată şi toate comunicaţiile oraşului cu interiorul ţării sunt tăiate.

Avioane de luptă au bombardat ziua şi noaptea uzinele de armament şi de aprovizionare din Petersburg.

Un alt atac de noapte a fost dat de aviaţia germană contra Moscovei.

Prin ocuparea oraşului Schluesselburg, care este cheia acestui sector de luptă, căderea Petersburgului este de neînlăturat. Linia ferată spre Moscova a fost ocupată.

Kiewul aşteaptă la rândul său să fie atacat de armata germană. Moscova şi Petersburgul sunt în mod continuu bombardate de aviaţia germană, suferind mari stricăciuni.

Pierderea regiunii industriale Petersburg înfăţişează o grea lovitură pentru armata sovietică.

De asemenea în regiunea Kiew-ului, cu toate contraatacurile diferite date de bolşevici, trupele germane sunt mereu în înaintare, câştigându-se teren departe la răsărit de Nipru şi de Kiew.

Pe frontul dela Odessa încercuirea făcută cu mare dârzenie de trupele române se strânge din ce în ce, apropiindu-se de zidurile oraşului.

Aviaţia germano-română bombardează zilnic portul Odessa, stăvilind orice manevră de retragere.

Tirul precis al artileriei române sălbeşte din ce în ce rezistenţa asediaţilor.

Pe celelalte fronturi.

In Atlanticul de Nord, submarine germane au scufundat patru vapoare de comerţ inamice.

In noaptea de 8 spre 9 Septemvrie, aviaţia germană a bombardat în Anglia instalaţii militare din comitatul York şi instalaţiile portuare dela Great Yarmouth.

Un succes deosebit a fost înregistrat cu prilejul unui atac pe care avioane germane de luptă l-au dat contra vapoarelor inamice, aflate în golful şi în rada Suezului, în noaptea de 7 spre 8 Septemvrie. Un vapor-cisternă de 7.000 tone a fost distrus, iar cinci vapoare mari de comerţ au fost grav avariate.

Noaptea trecută, inamicul a făcut sboruri în Vestul şi Sud-Vestul Germaniei, aruncând bombe cu deosebire în cartierele de locuinţe din oraşul Cassel. Se semnalează morţi şi răniţi în populaţia civilă. Artileria antiaeriană a doborît unul din avioanele de bombardament care participau la acest atac.

Vasul-şcoală „Bremse", de 1.400 tone, ataşat escortei serviciului de aprovizionare a trupelor ce luptă în Extremul Nord, a fost surprins, din cauza vizibilităţii, de forţele navale britanice alcătuite dintr'un crucişetor şi două distrugătoare. Pentru a asigura ocrotirea convoiului, vasul-şcoală a luptat cu forţele inamice şi s'a scufundat, lovit de mai multe torpile, după o scurtă dar aprigă luptă. Purtarea vitejească a echipajului său a îngăduit tuturor vaselor din convoi să ajungă la destinaţie. O parte din membrii echipajului au fost salvaţi.

In ziua de 8 Septemvrie, trei avioane britanice cu câte patru motoare au sburat în regiunea de coastă a Norvegiei, aruncând, dela mare înălţime, câteva bombe, care au pricinuit moartea a doi norvegieni.

Avioanele germane de vânătoare au doborît în mare două din cele trei avioane inamice.

Unul singur din aparatele uriaşe a putut să scape sub protecţia norilor.

Pe frontul dela Tobruk, în Africa. Formaţiuni aeriene italiene şi germane au bombardat cu succes depozite de muniţii, baterii, instalaţii, cantonamente de trupe şi parcuri de vehicule la Tobruk, Marsa Matruk, Giarabub şi Sidi El Barrani.

In Africa Orientală, detaşamentele italiene înaintate dela Culquabert au făcut o ieşire la 6 Septemvrie, împrăştiind elemente inamice care opuneau rezistenţă.

In zona Uolchefit au fost pricinuite inamicului pierderi grele cu prilejul unei acţiuni aeriene în care s'a făcut uz de armele de bord.

Vaporul „Esperia" a fost scufundat de un submarin inamic în Mediterana Centrală. Echipajul şi aproape toate celelalte persoane de pe bord au fost salvate de unităţile din escortă.

Aviaţia italiană de bombardament, continuând acţiunile sale menite să neutralizeze treptat orice posibilitate de ofensivă inamică, a atacat puternic, în noaptea de Luni spre Marţi, bazele aeriene şi navale din insula Malta, producând mari stricăciuni.

C. 42.836. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI